

Ordføreren: Det vil vistnok findes naturligt, at jeg ogsaa ubbeder mig Thingets Opmærksomhed i nogen Tid, for at jeg nu ogsaa kan give mit Bidrag til Belysning af det saameget omtalte Forslag under Nr. 43. Jeg tillod mig allerede igaar at bemærke, at nogen egentlig Forhandling i Udvalget havde det ikke været Gjenstand for, og det er jo, som Udvalgets Medlemmer maa vide, rigtigt. Noget andet er, at der ganske vist er faldet enkelte Anthyndinger eller forbigaaende Bemærkninger om det. Dette bemærkede jeg iøvrigt kun for at motivere, hvorfor jeg maatte ønske først at omtale Forslaget, naar det fra Mindretallets Side var blevet begrundet. Det kunde ikke falde mig ind, at det skulde være en Forseelse af Udvalget, at dette Forslag ikke var blevet nærmere drøftet; thi om det end maaskee neppe, som Udvalgets Formand (Winther) idag sagde, kan kaldes et forterstet Spørgsmaal, er det ialfald vist, at det i sin Almindelighed mange Gange har foreligget baade her i Salen og i Finantsudvalget, saa at man ikke kan sige, at det har manglet Drøftelse i Udvalget. Jeg vil først tillade mig at minde om, at jeg ifjor havde den Opgave at forsvare et Forslag, som vel var himmelvidt forskjelligt fra det, her foreligger, men som dog havde Noget tilfælles dermed, et Forslag, hvortil en æret Taler (H. C. D. Müller) idag allerede har hentydet, men rigtig nok paa en noget vildeblende Maade. Det gik ud paa, at man i et enkelt Aar, da der var store finantsielle Banffeligheder tilstede, skulde anvende Endeel af det Overskud, som nogle af disse Instituter med særffilte Fonds havde, til Diemed, der vel ikke vare identiske med dem, som disse Instituter havde, men dog noie beslægtede dermed. Salen var om et Beløb af 20,000 Rb. fra Communitetet og 30,000 Rb. fra Svær. Forslaget mødte imidlertid meget stærk Modstand, ja det blev i Forening med nogle andre Forslag gjort til Cabinetsspørgsmaal, og da nogle af de Medlemmer af Udvalget, som fra først af havde stillet Forslaget, af den Grund troede at maatte enten stemme derimod eller afholde sig fra at stemme, blev Forslaget lige accurat forkastet; men mærkelig nok, det andet Forslag, der frem-

kom netop fra Regjeringens Side og fremkom som et Mæglingforslag, havde den af et Mæglingforslag at være mærkelige Egenfskab, at det gik ud paa at tage ikke 30,000 men 250,000 Rb. fra Svær, nemlig 50,000 Rb. aarlig i 5 Aar, altsaa 250,000 Rb. Dette tillader jeg mig at nævne, deels, fordi man jo nok kan begribe, at Sleertallet, paa hvis Begne jeg skal føre Ordet, nu ikke kan mene at være i nogen Modsigelse med sig selv, fordi det ifjor anbefalede det Forslag, jeg nu nævner, men iaar stiller sig til det her foreliggende Forslag paa lige den modsatte Maade, og jeg nævner det fremdeles, fordi jeg virkelig troer, at, hvis hiint moderate Forslag ikke havde mødt en saadan seig og altfor stærk Modstand, vilde muligvis det, der nu foreligger, ikke have seet Lyset.

Naar jeg nu skal tillade mig at sige min Mening først om dette Forslags formelle Side, altsaa min Betragtning deraf som en ny Postering af visse Summer i Finantsloven, ganske affeet fra disse Midlers Oprindelse, Charakter og Diemed, maa jeg tilstaae, at der er ikke Lidet dert, som tiltaler mig. Den nuværende Posteringsmaade af § 21 have vi havt i en lang Række af Aar. Den fremkom just ikke i den allerførste Finantslof, men dog i den anden, kun med den lille Forskjel, at dengang var disse Instituters Antal 9, medens senere Blindeinstituttet er kommet til som det tiende. Ved at sysle i adskillige Aar med Finantsloven er jeg bleven temmelig fortrolig med den Posteringsmaade, men i sig selv er den uklar og vistnok ikke ganske heldig. Der er et ganske forunderligt Bogholderi mellem disse Instituter, og det er ikke ganske let at trænge ind dert. Det Forslag, som her foreligger, er jo noget Nyt, og som alt Nyt, der er fremmed, maa der gaae nogen Tid, inden man bliver fortrolig dermed, men har man først sat sig ind dert, troer jeg, at man maa erkende, at det i Henseende til formel Affattelse er heldigt og navnlig stemmer fuldkommen med den Maade, hvorpaa andre Paragrapher i Finantsloven ere affattede. Man sammenligne saaledes den nye § 21 med § 19 og navnlig med den Maade, hvorpaa Landbohøjskolen er posteret i § 19. Det